

— Та, казвамъ ви, бай Янко, — продължаваше своя разказъ инвалидътъ, — бай Янко, Богъ да го прости, следъ погребението на Надя, не се върна въ къщи. Не се върна, не го видѣхме вече.. Не знамъ де е спалъ, де е билъ; нѣкой казваше днесъ, при братовчедкитѣ, дето е детето. Обяснимо е щомъ... е билъ толкова уплашенъ. . .

И той навжсено погледна наоколо си мълчаливитѣ мебели, окашля се въ шепа и сърдито подхвана.

— . . . Отъ тоя шумъ и тропане дето казватъ де! Женски приказки, ами! И мене жената не ме пукаше тази вечеръ, ама азъ нарочно, нѣ! Та, казвамъ ви, бай Янко, Богъ да го прости, се върна за пръвъ пжтъ вчера сутринята тука. Азъ бѣхъ излѣзълъ да ида до бакалницата. . . И ето го, гледамъ, бавнобавно и като че ли влачи краката си така, идва бай Янко, Богъ да го прости, по снѣга. . . И подпира се нѣкакъ тежко на бастуна, сякашъ, ей, ще се завали. Поздравихъ го азъ отъ далече и тръгнахъ къмъ него, ама виждамъ, не ме забелѣзва човѣка. . . Ай да се не види макаръ! А той едва стигна до вратата, и като посегна да отключи, бастуна му падна въ снѣга. Вдигнахъ го азъ и му го подавамъ. И тогава, виждамъ лицето му бѣло като снѣга и изкривено, устата му, ей-така, увиснала отъ дѣсна страна и клепача на окото сжщо. . . — Добъръ денъ! — казвамъ, — Янко, добре дошелъ! А той клати глава, трепери така, и:— А-а-а-а! — Езикътъ му, види се, бѣше се схваналъ вече. А едва влѣзохме вжтре, въ коридора, и току залитна да падне. Подхванахъ го, та едва го довлекохъ до стаята. И като легна, задиша дълбоко-дълбоко и захърка. Бре, каква стана тая! Викамъ му, приказвамъ му, а той като-чели заспа. Спи! . . . Да ида при докторъ — ще умрѣ, да му помогна самъ — не знамъ съ що. Съ-